

af Køretøjer udover ganske kort Tid gennem Undtagelsen »medmindre det er udelukket, at det kan være til Ulempe for Færdslen paa det paagældende Sted« alligevel er gjort ganske skønsmæssigt. Derved maa ogsaa det Tidsrum, i hvilket Køretøjerne maa henstilles, blive variabelt efter Stedets Færdsel, thi det er netop et stadig forekommende Forhold, at en kortere Tids Henstillen er uden Ulempe for Færdslen, medens der er eller kan være Ulempe forbundet med en længere Tids Henstillen. Hovedreglerne for Henstillen af Køretøjer bliver herefter: 1) det er helt forbudt at henstille Køretøjer, naar det er *til væsentlig Ulempe* for Færdslen (§ 30, Stk. 2); 2) det er tilladt at henstille Køretøjer *ganske kort Tid* selv om det er eller kan være *til nogen* — men ikke væsentlig — *Ulempe* for Færdslen; 3) det er tilladt at henstille Køretøjer udover en ganske kort Tid, naar det er *udelukket, at det kan være til Ulempe for Færdslen*. Ved saaledes at gøre Reglerne afhængige af, om det kan være til større eller mindre Ulempe for Færdslen paa det paagældende Sted, opnaar man, at de bliver anvendelige baade i Byernes stærke Trafik og paa mindre befærdede Steder, navnlig paa Landet, hvor der ogsaa kun undtagelsesvis vil være indrettet særlige Parkeringspladser.

Bestemmelsen forudsætter, at Henstillen af Køretøjer paa Parkeringspladser frit kan ske. Dette er naturligvis ikke til Hinder for, at der i Medfør af § 2 eller ved Politivedtægt kan gives regulerende Bestemmelser om Benyttelse af Parkeringspladser, f. Eks. til Begrænsning af Parkeringstiden for det enkelte Køretøj eller i Form af Forbud mod Parkeringspladsernes Anvendelse i Reklameøjemed. En Bestemmelse af sidstnævnte Art findes i Trafikreglerne for Berlin.

I Stk. 1, sidste Punktum, gives der Politiet Bemyndigelse til helt at forbyde Henstillen af Køretøjer paa bestemte Steder. Denne Bestemmelse kan f. Eks. af Politiet benyttes til paa Steder, hvor det kan være tvivlsomt for Publikum, om Henstillen af Køretøjer kan passere, eller hvor særlige Hensyn taler derfor, saasom ud for Teatre (ogsaa af Hensyn til Brandvæsenets Arbejde), at give et ubetinget Forbud eller til at hindre, at en Automobilejer benytter et til Henstillen af et Motorkøretøj egnet Sted som Hjemsted for sin Vogn og derved afskærer Stedets Anvendelse til Parkering. Et ikke blot for Enkeltpersoner gældende Forbud maa selvfølgelig kundgøres efter Reglerne i § 2, Stk. 2.

I Stk. 2 gøres der Undtagelse fra Reglen med Hensyn til Køretøjer, der er i Brug til Vejarbejde. Undtagelsen skyldes praktiske Hensyn til det Besvær, der er forbundet med at fjerne visse af disse Køretøjer. Det er en Selvfølge, at disse uanset Undtagelsesreglen er underkastet Bestemmelserne i § 30, forudsat at ikke det Sted, hvor de hensættes, alligevel er afspærret paa Grund af Vejarbejdet, samt at de bør stilles saaledes, at de er til mindst mulig Ulempe for Færdslen, jfr. Stk. 4.

Stk. 3 giver Regler for Henstillen eller Henlæggelse af andre Genstande paa Vejene. Da saadan Henstillen eller Henlæggelse — i Modsætning til Henstillen af Køretøjer — aldrig maa blive andet end en sjælden Undtagelse (bortset fra Vejmateriale), har man her bibeholdt den gældende Færdselslovs strenge Krav om, at Anbringelsen enten maa nødvendigvis gøres af særlige Forhold eller tillades af Politiet.

Stk. 5 svarer til F. L. § 13, 2. og 3. Punktum. Det foreslaas dog, at Afmærkning med Lygter skal finde Sted hele Aaret. Om Grunden hertil henvises til Bemærkningerne til § 1, Stk. 5, om Lygtetændingstiden. Da det er meget vigtigt, at de kørende kan se Hindringens Udstrækning, fastsættes det, at Lygterne skal være anbragt i et saadant Antal og paa en saadan Maade, at Genstandens Omrids angives. — For Køretøjers Vedkommende fastsættes det dog i 2. Punktum, at det er tilstrækkeligt, at de i Færdselsloven og Motorloven foreskrevne Lygter er tændte. — I F. L. § 13, sidste Punktum, er det fastsat, at Afmærkning med Lygter ikke kræves, naar Kørebanen er oplyst med Lygter med højst 100 m indbyrdes Afstand. Denne Bestemmelse er efter Ud-